

Főnixmadár

Már kerek egy órája játszottam Kleopátrát a fürdőkádban, elmerülve a forró víz és a levendulás fürdősó keverékében. Meggyújtottam pár illatos gyertyát és figyeltem a lángnyelvek indiántáncát a márványszínű csempe visszatükröződésében. Belekortyoltam a kád szélén várakozó kristálypohárba töltött kedvenc vörösboromba, amely pont annyira volt édes és érett, mint jómagam.

– Pihenj, lazíts! Megérdemled! – szólalt meg a belső hangom, és én rábízva magam, elégedetten adóztam a pillanatnak. – Épp eleget dolgoztál ma, sőt! Minden nap eleget dolgozol! – folytatta elismerően képzeletbeli személyes önfejlesztő tanácsadóm. Valóban. Úgy éreztem, igenis rászolgáltam erre a minimális kényeztetésre. Húzó évem volt. Egyik napról a másikra egyedül maradtam. Egyedül, egy alig nyolc hónapos babával, aki mellett ritkán engedhettem meg magamnak ezt az apró luxust. A háromóránként a mellemen csüngő gyermekén kívül itt maradt még nekem az üres pénztárca, a befizetetlen számlák sokasága. Élénken éltek bennem az újrakezdés nehézségei, miután a férjem lecserélt egy nálam tíz évvel fiatalabb csitrire. Semmilyen segítségem nem volt, a rám nehezedő terhek fekete lyukként készültek beszippantani: soha megszűnni nem akaró kihívásnak tűntek a feladatok. Pihenni nem lehet, az önállóan csöppségnek én jelentettem a mindent jelentő erőt, az anyát, aki sosem adhatja fel! Folyamatos futás az élet nagy mókuskerekében, logisztikai zseniként kell koordinálni a nap 24 óráját. Brutálisan nehéz meló, közben leírhatatlanul, megmagyarázhatatlanul szép. Az örökké izgó-mozgó, nagyvilágot felfedezni vágyó gyermek önfelelt kacagása, őszinte mosolya erősít meg abban, hogy minden nehézség ellenére megéri küzdeni magamért, érte, értünk. Anyának lenni fantasztikus dolog! Anyának lenni kiváltság és életünk végéig tartó misszió.

– Ideje kimászni a kádból, habléány, mert a végén tényleg uszonyod nő! – figyelmeztet a belső hang, amire én szinte szalutálva hajtom végre a parancsot. Partra szálllok. A testemet borító nedvességet a pamuttörölköző ölelésében itatom fel, de már nem bújok el a takarásában, már nincs ki elől szégyenkezve elrejtőzni. Gondolataimba mélyedve álltam a tükör előtt, vártam, hogy eltűnjön a forró víz alkotta pára, és farkasszemet nézhessek a tükörképemmel, amivel nemcsak hogy kezdtem megbékélni, hanem egyenesen büszke voltam rá. Véleményem, jelenlegi álláspontom, szöges ellentéte volt a hónapokkal ezelőtti, önmagamról formált

képemnek. A tükörbe pillantva, kétségbeesve, szégyenkezve vettem tudomásul, hogy testem végérvényesen átformálódott, aminek látványa nemcsak bennem keltett undort... Emlékszem, ahogy a férjem rám pillantott. Az egykor szerelemtől, szenvedélytől izzó tekintetéből kiveszett a tűz, épp csak pislákolts benne némi érzelem. Miután világra hoztam közös gyermekünket és a testem átformálódott, fokozatosan veszítette el az érdeklődését irántam. Nem voltam már álmai asszonya, nem voltam már az istennője, akibe zöldfűlűként belehabarodott. Már nem szolgáltam éhes tekintetének afrodiziákumaként, amelyet egykori, fedetlen testem látványa, csípőmnek ringása szolgált fel neki, mint holmi drága előételt, amit telhetetlenül habzsolt magába. A striáim egyfajta régészeti leletként őrizték egykor feszes, hibátlan testem átalakulását. A kilók gyarapodásával egyre csak nőtt a számuk, színük is egyre intenzívebbé vált, tarkítva hófehér bőrömet. A császarmetszés varratainak nyoma stigmagént hagyott nyomot rajtam, skarlátbetűként rám festett szimbólum, amit én persze büszkén viseltem, de a férjem meg sem bírta érinteni. Sem aznap este, sem másnap, sem soha többé. Pár hónapig próbált még valamilyen formában az életem része lenni, később már csak a lakásé, végül eltűnt, mint Petőfi a ködben. Így maradtam egyedül, magamra utalva. Úgy gázolt át rajtam a csalódás, mint a cserbenhagyásos, közlekedési baleset áldozatán a menekülő jármű. Szívem, lelkem egyszerre fibrillált, újraélesztésért sikoltott. – Háromra! Egy, kettő, három! Töltés! Végül élettapasztalataimnak és kellő rutinomnak köszönhetően adtam elsősegélyt önmagamnak, és tettem sínbe szilánkosra tört önbecsülésemet. Mielőbbi, teljes felépülésem érdekében írtam fel magamnak nagy dózisban az önszeretet nevű gyógyszert.

– Reggel, este, étkezés és lefekvés előtt használandó – állt a recepten. Használtam. Bevált. A kezelés felülmúlta minden elképzelésemet. Újra boldog voltam! Boldogabb, erősebb, magabiztosabb, élettel telibb, mint valaha. Főnixmadárként emelkedtem újra a magasba.

Az élet időről időre nehéz helyzetek elé állít bennünket. S ebben az a szép, hogy ezáltal megtapasztalhatjuk a női lét sokszínű szerepkörét, mélységeit és magasságait. Erre egyedül csak a nő képes! Viseljétek hát méltósággal és legfőképp emelt fővel a nagybetűs ÉLET rendezte jeleneteket, valamint a ránk ruházott szerepeket. Ne feledjétek: a nő egyedi, a nő örök, a NŐ eszme!

– Csajsziám! Meddig szándékozod még folytatni az eszmeecserét a tükörképpel? Az ajtón túl vár a való világ, hogy megmutasd, mire vagy képes! Na, nyomás!

A belső hang némi humort csempészve szavaiba nógatott. Csibészes kacintással reagáltam, és az indulás előtt még kihúztam ajkaimat a legvörösebb rúzsommal: – Készülj, világ, jövök!